

han standsedes af et Skrig, et Nødraab, der fik ham til at fare sammen. Det lød fra Kanalen men et godt Stykke borte, i Retning af Gammelstrand. Alligevel mente han ganske tydeligt at kunne genkende Frøken Susses Stemme. Og da Skrigene pludselig kvaltes, var det for ham, som saae han hende i det samme synke tilbunds — og derfra ned i Helvede.

Da han i Løb naaede hen til Stedet, var der allerede samlet en Del Mennesker. Fra de mange skumle Smug, der munder ud omkring det gamle Assistenshus, smuttede der Folk frem som Rotter. I alle Husene langs Kanalen var Beboerne kommen til Vinduerne. Der blev raabt paa Politi; andre spurgte, hvor Redningsapparaterne var.

Skrigene nede fra Vandet hørtes nu igen tilligemed en fortvivlet Pjasken.

»Jeg vil ikke dø! . . . Jeg vil ikke dø!«

I det svage Skær af de faa Lygter langsmed Breden kunde man akkurat skimte noget levende dernede paa det mørke Vand, og man saae, at Strømmen stadig førte det fortvivlet kæmpende Menneske længere ud. En Mand kom løbende med en Baadshage og et Reb. Et Par andre var rendt ned til Stormbroen efter en Baad.

Den store Betjent, som Mads Vestrup for lidt siden havde talt med, kom nu spaserende.

»Hvad er her itu? . . . Er der no'en faldet i?«